

Libris
RO
Redactare: Ioana Bârzeanu
Tehnoredactare: Mariana Radu
Corectură: Bogdan Pavlusenco
Copertă: Mariana Răbîncă

Titlul original: **KEEPEREN OG HAVET**

Copyright © Det Norske Samlaget 2017
Norwegian edition published by Det Norske Samlaget, Oslo
Published by agreement with Hagen Agency, Oslo

© 2020 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
Editurii METEOR PRESS.

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PARR, MARIA

Lena portărița de fotbal și marea / Maria Parr;
trad. de Mihaela-Adina Eros. - București: Meteor Press, 2020
ISBN 978-973-728-776-2

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.113.5

Maria Parr

Lena portărița de fotbal și marea

Traducere de *Mihaela-Adina Eros*

**METEOR
PRESS**

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI • Vara marină •	7
Sărind de pe dig	7
Mulțimea de la ferma lui Hilltop Jon	14
Mesajul din sticlă care a ajuns la cineva din altă țară	21
Birgit	28
Un înger în adăpostul pentru bărci	33
Lansarea și mizerabilul de frate mai mare	37
Oare feriboturile trebuie să cedeze trecerea altora?	44
Ziua de pe Kobbholmen	50
PARTEA A DOUA • Zarvă de toamnă •	59
Vocea lui Kai-Tommy	59
Lena și cu mine mergem să luăm lecții de muzică	65
Noul antrenor de fotbal	71
Bulgărele de sare	77
Fetele din clasă	83
Krølla la jumătatea cârmei	88
Mama se duce la doctor	93
Drama din bucătăria familiei Lid	100
Nebunia din ziua meciului	109
Kisha	113
Cascadoria cu rigla care a dat greș	118

„Für Elise”	124
Cadoul de Crăciun	128
PARTEA A TREIA • Iarnă și așteptare •	131
„Departe într-un staul”	131
Îngerii apocalipsei.....	137
Ellisiv, Axel și marea întrebare	144
După furtună.....	152
Rămășițe de tot felul.....	158
Lena recurge la violență	161
Măinile bunicului meu	166
Moartea unei găini.....	174
Lena îl împușcă pe tata în fund cu o armă cu aer comprimat	181
Bunicul, marea și cu mine	185
O faptă eroică	189
PARTEA A PATRA • A venit primăvara •	193
După accident	193
O rumbă catastrofală	200
Barca mea e așa de mică	204
Un tată disperat.....	210
O discuție serioasă și niște macrou	217
„Cine-ți place cel mai mult?”	222
Băieții de pe teren.....	226
Bunicul și Thunderclap Kåre	231
Mesaj într-o sticlă	235

Partea întâi

● VARA MARINĂ ●

Sărind de pe dig

Ușa din spate s-a închis trântindu-se, făcând să se zguduie întreaga noastră casă. După care a urmat un trosnet puternic și cineva a strigat:

— Oh, prăjitură cu pește!

Am ieșit împleticindu-mă din dormitorul meu de la mansardă, pe jumătate adormit. Restul familiei mele se afla deja pe palier, cu părul ciufulit și expresii confuze. Minda, sora mea mai mare, avea doar un ochi deschis. Tata arăta de parcă nu-și dăduse încă seama dacă era om ori plapumă.

— Bang, strigă surioara mea cea mică, Krølla.

— Ce naiba a fost asta? a întrebat Magnus, fratele meu cel mare.

— Fie a avut loc vreo calamitate naturală, a spus mama, fie s-a întors Lena Lid din vacanță.

Nu era o calamitate naturală. Când am ajuns jos în capul scărilor, Lena, cea mai bună prietenă a mea și draga mea vecină, stătea acolo în hol.

— Bună, Trille, a spus ea oftând.

— Bună. Ce ai acolo?

— E cadoul tău.

M-am frecat la ochi.

— Mulțumesc. Ce e asta?

— O grămadă de bețe și cioburi, evident. Dar a fost o corabie într-o sticlă.

Lena părea neconsolată.

— Poate că o putem repara? am întrebat eu.

— Repara? spuse Lena. Trebuia să fie cel mai grozav cadou din lume. Nu poate fi reparată. Nu știu cum au reușit să bage corabia aceea în interiorul sticlei, Trille. Catargele și pânzele erau înălțate toate și erau mai largi decât gâtul sticlei.

Mama ne-a ajutat să adunăm epava. Voia s-o arunce, dar eu am strâns toate bucățile de sticlă și lemn într-o cutie de înghețată și am pus-o în camera mea. La urma urmei, era un cadou.

Lena s-a așezat la masa pentru micul dejun. Părea schimbată și am fost nevoit să verific de câteva ori ca să-mi dau seama ce se schimbasese. Se tunsese și avea niște chestii colorate pentru codițe puse în păr. Era și bronzată. În ce mă privea pe mine, mă simțeam un pic cam prea mult același, stând acolo în aceiași pantaloni

scurți vechi pe care îi purtasem și atunci când plecase ea. Familia noastră nu prea merge în vacanțe, cel puțin nu în străinătate. Avem ferma noastră și toate câte le avem pe cap. Dar Lena, norocoasa de ea, petrecuse două săptămâni pe insula Creta cu mama și tatăl ei vitreg, Isak.

Băuse smoothies-uri cu umbreluțe în ele, îmi povestea ea în timp ce eu îmi mâncam pateul cu pâine. Și se învelise doar cu cearșaful și înotase în marea caldă. Acolo se aflau o sumedenie de prăvălii cu milioane de lucruri drăguțe pe care și le putea lua cu banii de buzunar. Ca și sticla aceea. Mâncase cartofi prăjiți la cină în fiecare seară. Și pe Creta era așa de cald în preajma prânzului, încât parcă ai fi stat aproape de un foc de tabără de Sânziene tot timpul.

— Eglefini afumați! Ar fi trebuit să vezi cum era, Trille!

— Da, am spus eu, mestecând de zor.

Era enervant că nu fusesem niciodată la Marea Mediterană. Dar aveam și eu ceva incitant să-i spun Lenei. Am așteptat nerăbdător să mă întrebe dacă se întâmplase ceva nou acasă în Norvegia. Dar n-a făcut-o. Mi-a povestit că în Creta era o barcă cu motor cu care se dusesse pe o insulă mică, iar mama ei încercase să se lase trasă în spatele ei cu un fel de balon în aer.

— Oricum, ți-am spus cât de cald era? a întrebat ea. Am dat din cap în semn că da.

Lena a continuat, povestindu-mi despre un câine maidanez pe nume Porto, care părea turbat, despre niște fete cu care se jucase – și care nu îndrăzneau să participe la niciun joc de echilibru – și despre faptul că mâncase clătite la micul dejun.

În cele din urmă, nu am mai putut să aștept.

— Am sărit de pe partea cea mai înaltă a digului.

Lena a tăcut, în sfârșit. M-a privit chiorâș, suspicioasă.

— Glumești.

Am clătinat din cap. Vecina mea s-a ridicat de pe scaun. Îmi puteam da limpede seama că acesta era unul din acele lucruri pe care trebuia să le vadă înainte să le poată crede. Și-l va vedea!

— Mulțumesc pentru masă, am strigat eu cu gura plină după mama, care era undeva în bucătărie. Apoi mi-am înșfăcat prosopul de înot de acolo de unde era atârnat de balustradă.

Digul în formă de L din Mathildewick Cove este ridicat din pietre masive și are o zonă pentru înot în curbura brațului. Iarna, furtunile aduc nisip fin pe care îl putem folosi pentru a construi castele de nisip și alte fortificații. Dar când Lena a plecat în vacanță în vara aceea, mi s-a dat voie să mă duc cu Minda și Magnus și cu prietenii lor în partea exterioară a digului, acolo unde e mai înalt și apa de dedesubt e adâncă și rece. Era aproape ca un început de viață nouă.

Lena este campioana localității noastre atunci când vine vorba de sărit de pe locuri înalte. Nimeni nu e mai curajos ca ea. Sau mai necugetat, după cum spune Magnus. Dar nici măcar ea nu sărise de pe dig. Nu știe foarte bine să plutească pe suprafața apei.

— A o arunca pe Lena în fiord seamănă mai mult ori mai puțin cu aruncatul unei ancore, spune bunicul.

Era chiar extraordinar că puteam sări de undeva de unde ea nu putea. Și-mi dădeam seama că nu era din cale afară de încântată.

Iată-mă pe cea mai înaltă piatră a digului. Abia mijeau zorile și erau doar 16 grade afară.

— Ești sigur că ești suficient de pregătit psihic pentru asta? m-a întrebat Lena serioasă.

Stătea sprijinită de una din celelalte pietre, purtând o jachetă și o eșarfă mediteraneană. Am clătinat din cap. Sărisem în apă de o sumedenie de ori cât fusese ea plecată. Dar o făcusem întotdeauna când fluxul era la apogeu. Acum fluxul se retrăsese și trebuia să sar mai departe. Puteam vedea fundul apei. Vântul îmi umfla sortul de înot. Pentru o clipă m-am întrebat dacă merita într-adevăr. Dar după aceea am văzut-o pe Lena, întoarsă din Creta, sprijinită de piatră și nevenindu-i să creadă că eram în stare s-o fac. Mi-am închis ochii și am tras adânc aer în piept. Unu. Doi. TREI!

Pleosc! se auzi când am lovit apa și apoi bâlbâdâc, în timp ce suprafața înspumată îmi acoperi capul. Prima

oară când sărisem la așa o adâncime am crezut că o să mă înec. Acum știam că tot ce trebuia să fac era să dau din picioare ca nebunul și să-mi țin respirația.

— Pfu, am pufăit eu în timp ce am țâșnit la suprafața apei, în aerul dimineții de vară.

Lena se cocoțase pe cea mai înaltă piatră și se uita la mine sceptică. Eu am zâmbit triumfător. Îi arătasem eu de data asta!

Următorul lucru pe care l-am văzut a fost cum Lena își pusese deja un picior înaintea celui alt și se plesnea cu mâinile peste față să își dea curaj.

— Aiaaaaaaah! urlă ea.

Pe urmă zbură prin aer în blugi, pulover, eșarfă și adidași.

— Pleosc!

* * *

Abia când a sărit de pe dig a aterizat Lena cu adevărat acasă din vacanță. Poveștile despre smoothies-urile din Creta nu mai au chiar același farmec când era să te îneci în Golful Mathildewick. A ieșit iar la suprafață după un timp ce mi s-a părut nesfârșit de lung și apoi a dispărut iar cu un bâlbâdâc. Dacă nu venea pe acolo bunicul cu vasul lui de pescuit, nu știu cum s-ar fi sfârșit totul. Bătrânul folosi prăjina cu cârlig la capăt pentru a o trage pe Lena la țarm ca pe un pește uriaș, în timp ce ea tușea și se zbătea de mama focului.

— Chiar m-am înecat pentru o clipă, a spus ea după aceea. Am văzut o lumină enormă.

Am băut două cani de cacao specială fierbinte de vară, dar Lena tremura în continuare ca o mașină de tuns iarba lăsată în funcțiune.

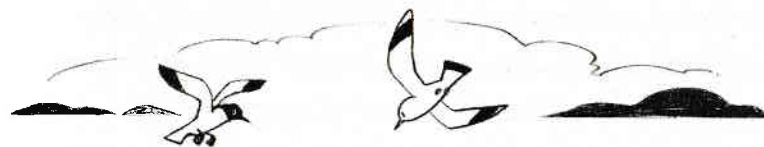
— Hei, am spus eu. Nu poți să te îneci și să mai fii încă în viață. Era doar soarele. Așa arată el de sub apă.

— Habar n-ai ce-am văzut. Apa din Golful Mathildewick e mai rece decât ceaiul cu gheață. Oamenii din Creta ar muri cu siguranță dacă ar veni să înoate aici.

N-am spus nimic. Acolo înotam noi mereu.

— Ei bine, a continuat Lena, n-o să mai sar niciodată de pe digul ăla. Am pățit-o și gata.

Și-a dat capul pe spate fericită, sorbindu-și ultimele înghițituri de cacao.

Mulțimea de la ferma lui Hilltop Jon

Când a aflat mama că sărisem în apă, ne-a dat fiecăruia dintre noi câte o găleată mare.

— Cine e destul de mare cât să sară de pe dig este destul de mare și pentru a da o mână de ajutor în plus. Nu vă întoarceți acasă până nu ați cules destule afine cât să umpleți astea până sus, ne-a comandat ea.

Lena s-a uitat la găleți îngrozită.

— Eu nu fac parte din familia ta, Kari.

— Să-ți aduc aminte de asta data viitoare când o să mâncăm clătite cu gem de afine aici și tu o să îți faci apariția pe neașteptate? a întrebat-o mama.

Mi-am dat seama că Lena se gândea să-i dea o replică, însă nici măcar ea nu îndrăznea să o sfi-deze pe mama. Mai nou, mama e la fel de strictă ca o bătrână directoare de școală. Magnus îi spune în secret „dictatoarea”. Dacă e s-o ascult pe Lena, nu e de mirare că mama e așa de strictă. Ea e de părere că lucrurile din familia Danielsen Yttergård sunt complet scăpate de sub control. Minda și Magnus trântesc ușile așa de tare, încât casa se zguduie în permanență. Iar Krølla turuie într-una, încât uneori ne-ar prinde bine niște coifuri să ne protejăm capetele.

— Și pe urmă mai ești și tu, un leneș și jumătate, care plutești în lumea ta și nici măcar nu îți speli farfuria după masă. Nu e de mirare că mama ta e nevoită să vă țină din scurt. Doar că e o rușine ca niște oameni nevinovați să aibă de suferit când singurul lor păcat e că locuiesc în casa de vizavi.

În ce-o privește pe Lena, e încântată că poate să se relaxeze cu propria ei familie liniștită. Lucrurile s-au calmat la ei acasă de când ea și mama ei îl au pe Isak. Umblă de colo-colo cu părul lui ciufulit și nu se supără niciodată. Mă întreb dacă e așa de calm pentru că e doctor. Poate că este așa de obișnuit cu bolile și cu dramele, încât viața alături de Lena nu i se pare deloc stresantă. Uneori, Lena îi spune tată, dar atunci când o face, o spune repede și pare puțin cam stânjenită, de parcă s-ar teme că el ar șterge-o la auzul cuvântului.

* * *

Când am ajuns la pădure, acolo unde cresc afinele, sus, în spatele fermei lui Hilltop Jon, scăpaserăm de frigul pricinuit de înot. Lena și-a vârât capul în găleata ei.

— Exploatarea copiilor prin muncă, strigă ea cât o ținea gura. Se aude un ecou aici, Trille, adăugă ea. Kari putea la fel de bine să ne dea o cadă întreagă s-o umplem.

M-am așezat jos lângă o tufă de afine și am început să culeg fructele de pe tulpini. Razele soarelui se strecurau prin puzderia de frunze, conturând un model cu buline pe tricoul meu. Lena stătea ceva mai departe de mine, aruncând conuri de pin. Preț de o clipă, totul părea încântător și liniștit, așa cum și trebuie să fie o zi de vară, până când o auzi le Lena suspinând:

— Un mucos de frățior, Trille, Crezi că-mi doresc prea mult? Sincer?

Prietena mea nu e o persoană care să își exprime niște dorințe și atât. Ea pur și simplu hotărăște cum să fie lucrurile. Iar cu doi ani în urmă, de îndată ce mama ei s-a căsătorit cu Isak, Lena a decis că urmau să aibă un copil și acesta avea să fie un băiat.

— O să mai dureze un pic, ne-a spus ea mie și bunicului, dar în scurt timp o să am un frățior, care o să se smiorcăie, o să facă pe el și o să semene cu mine.

Era sigură de asta, iar eu și bunicul eram obișnuiți ca lucrurile să ia întorsătura pe care și-o dorea ea, astfel încât acest frățior ni s-a părut de la început ceva inevitabil. Numai că trecuseră deja doi ani buni. Lena și cu mine eram pe punctul de a începe ultimul nostru an din școala primară și în casa de vizavi tot nu era nici măcar un semn, nici țipenie de frățior.

— Copiii nu apar pur și simplu atunci când ții tu morțiș, i-am explicat eu. Mi-a spus mama.

— Ce vrea mama ta să spună cu asta? Tu ai atâția frați și surori, încât nici nu vă puteți mișca fără să izbiți ușile.

Mi-am văzut în continuare de cules afine. După o vreme, Lena a rămas fără conuri de aruncat și atunci s-a apucat să rupă smocuri de mușchi. Le așază frumos în găleata ei și când aproape că se umplu, se apucă să culeagă și ea afine împreună cu mine.

— Lena, am spus eu oftând.

— O găleată plină cât ai clipi din ochi. Și tu ar trebui să faci același lucru, Trille. N-o să observe nimeni.

— Ba vor observa, am spus eu. Or să observe când o să se apuce să scoată afinele să le curețe.

— Da, dar eu atunci n-am să mai fiu acolo, m-a asigurat Lena. Sst, ce-a fost asta?

Văzduhul liniștit, văratic al pădurii a fost străpuns de chelălăieli disperate. Ne-am învărtit pe călcâie și ne-am uitat printre copaci. Nu puteam vedea nimic la început, dar schelălăitul se auzi iar.

— E un câine, spuse Lena alergând spre el. I s-a blocat zgarda. Bietul animal!

Imaginați-vă să dăm peste un câine în mijlocul pădurii. Ar fi fost altceva dacă i-am fi găsit pe Labben, pe Aiko ori pe Brandy sau pe unul dintre ceilalți câini